

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010808
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Kosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1517010808.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Marcely Kosovej a členov senátu JUDr. Michala Valenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaných - H. C. C., F. AI-S. a H. O., stíhaných pre zločin prevádzacstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, o odvolaniach prokurátora a všetkých troch obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 2T/107/2017-905 zo dňa 18.1.2018, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 19.4.2018 takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému F. AI-S..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

F. AI-S., nar. XX.XX.XXXX v P., R. arabská republika, trvale bytom K. republika, XXXX R. M. am W. XX, štátny občan R. arabskej republiky, t. č. vo výkone väzby,

u k l a d á

podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá aj trest prepadnutia veci, a to mobilný telefón značky P., čiernej farby, s A. číslom: XXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou T mobile (krajina vydania: K.) číslo H R. kartou Z. - mobile (krajina vydania: K.) číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou T. (krajina pôvodu: K.) číslo: XXXXXXXXXXX XXXXXXXX.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá aj trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky vo výmere 5 (päť) rokov.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania Okresnej prokuratúry Bratislava V, obžalovaného H. C. C., nar. XX.XX.XXXX a obžalovaného H. O., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 2T/107/2017-905 zo dňa 18.1.2018 boli obžalovaní H. C. C., F. Al-S. a H. O. uznaní za vinných zo spáchania zločinu prevádzacstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona („Tr.zák.“) k § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. na skutkovom základe, že

obžalovaní po predchádzajúcej vzájomnej dohode aj s ďalšou doposiaľ presne nestotožnenou osobou, vystupujúcou ako S. C. X. alebo ako S. C. L., dňa 06.06.2017 v čase o 23.45 hodine v L. v mestskej časti O. v priestore bývalého hraničného priechodu O. - K. na vstupe do Slovenskej republiky pri jazde z územia Maďarska na územie Slovenskej republiky bola postupne vykonaná príslušníkmi Policajného zboru z Mobilnej jednotky Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru kontrola osobného motorového vozidla značky VW J., evidenčné číslo vozidla: „CZ“ XBK XXXX, patriace spoločnosti H. C., s.r.o., so sídlom: O. republika, J. 4, Y. XXXX/Xa a ktoré ako vodič riadil obžalovaný H. O. a v ktorom na zadných sedadlách boli nájdení štátni občania R. arabskej republiky G. C., narodený XX.XX.XXXX a C. C. E., narodený XX.XX.XXXX, kontrola motorového vozidla značky O. R. H. E., evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, patriace obžalovanému F. Al-S. a ktoré ako vodič riadil obžalovaný F. Al-S. a v ktorom na sedadlách boli nájdení štátni občania R. arabskej republiky a A. republiky S. H. F., narodený XX.XX.XXXX, H. T., narodený XX.XX.XXXX, X. H., narodený XX.XX.XXXX, S. S., narodený XX.XX.XXXX a H. O., narodený XX.XX.XXXX a kontrola osobného motorového vozidla značky VW J., evidenčné číslo vozidla: „CZ“ XBK XXXX, patriace spoločnosti H. C., s.r.o., so sídlom: O. republika, J. 4, Y. XXXX/Xa a ktoré ako vodič riadil obžalovaný H. C. C. a v ktorom na sedadlách boli nájdení štátni občania R. arabskej republiky C. C. C., narodený XX.XX.XXXX, X. P. C., narodená XX.XX.XXXX a P. C., narodený XX.XX.XXXX, pričom štátni občania R. arabskej republiky a A. republiky nastúpili do priestorov týchto vozidiel na pokyn obžalovaného H. C. C. dňa 06.06.2017 v presne nezistenom čase po 19.00 hodine na nezistenom mieste v blízkosti čerpacej stanice S. v H. pri meste L. a takto spoločne pomáhali týmto občanom R. arabskej republiky a A. republiky dostať sa bez platných cestovných dokladov na územie K. republiky, pričom za nelegálny prechod z územia R. a A. na územie K. republiky každý z týchto utečencov zaplatil, resp. mal zaplatiť prevádzacom od 2.500 € až do 7.000 € a obžalovaný F. Al-S. mal od S. C. X. alebo S. C. L., ktorý prevoz migrantov organizoval vo Y., dostať odmenu vo výške 2.500 € a obžalovaný H. C. C. mal podľa vlastného vyjadrenia dostať za prepravu utečencov odmenu vo výške 300 €.

Za to boli obžalovaným v rozsudku prvostupňového súdu uložené tresty:

- H. C. C. - podľa § 355 ods. 3 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr.zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia; podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr.zák. trest prepadnutia vecí - mobilný telefón značky R., typ X. 5, bielej farby, s A. číslom: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX a so R. kartou microSD V. (krajina vydania: H.) číslo XXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXF, mobilný telefón značky R., typ E zlatej farby, s A. X číslom: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX a so R. kartou Y. (krajina vydania: D.) číslo XXXXXXXXXXXX a s A. 2 číslom: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX a so R. kartou V. (krajina vydania: H.) číslo XXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXF s tým, že podľa § 60 ods. X Tr.zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát; podľa § 65 ods. 1, ods. X Tr.zák. trest vyhostenia z územia R. republiky po dobu 5 (päť) rokov;
- obžalovaný F. Al-S. - podľa § 355 ods. 3 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr.zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia; podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr.zák. trest prepadnutia vecí - mobilný telefón značky P., čiernej farby, s A. číslom: XXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou T mobile (krajina vydania: K.) číslo H R. kartou Z. - mobile (krajina vydania: K.) číslo XXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou yooPi (krajina pôvodu: K.) číslo: XXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXX a spoluvlastnícky podiel ceny motorového vozidla značky O. R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, Y.: B s tým, že podľa § 60 ods. 5 Tr.zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát; podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Tr.zák. trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky po dobu 5 (päť) rokov;
- obžalovaný H. O. - podľa § 355 ods. 3 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr.zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia; podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr.zák. trest prepadnutia vecí - mobilný telefón značky P., typ M.-Z bielej farby, S/n: H s

A. X číslom: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a s A. X číslom: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou Y. číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou EU číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, mobilný telefón značky P., typ M.-Z čiernej farby, S/n: H s A. X číslom: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a s A. X číslom: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou G. číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX s tým, že podľa § 60 ods. X Tr.zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát; podľa § 65 ods. 1, ods. X Tr.zák. trest vyhodenia z územia R. republiky po dobu X (päť) rokov.

Prvostupňový súd tiež napadnutým rozsudkom rozhodol, že podľa § 97 ods. 1 Tr.por. vracia obžalovanému F. Al-S. finančnú hotovosť vo výške 510 €.

Proti rozsudku v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr.por.“) podali odvolanie jednak všetci traja obžalovaní priamo na hlavnom pojednávaní do zápisnice ihneď po vyhlásení rozhodnutia proti výrokom o vine a treste, jednak Okresná prokuratúra Bratislava V proti výroku o treste uloženému obžalovanému F. Al-S. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa XX.X.XXXX.

Obžalovaný H. C. C. zdôvodnil podané odvolanie prostredníctvom obhajcu H.. V. F. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 9.2.2018 nasledovným spôsobom: „Podľa odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou. Obhajoba na hlavnom pojednávaní odôvodnene namietala právnu kvalifikáciu spáchaného skutku, pričom svoje odôvodnenie opierala o predchádzajúce rozhodnutia toho istého súdu sp.zn. 2T/55/2017 (samotná konajúca sudkyňa) a rozhodnutia Krajského súdu Bratislava sp.zn. 3To/61/2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 1T/33/2017, ktoré sa opieralo o stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 69/2014. Uvedené rozhodnutie krajského súdu a stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli súdu zaslané pred vyhlásením rozsudku. Súd mal k dispozícii viacero rozsudkov, ktoré podporovali právny názor obhajoby. Súd vo svojom odôvodnení neuviedol, prečo nebral do úvahy rozhodnutie krajského súdu, najmä keď išlo o veľmi podobný čin.

Obhajoba trvá na svojom prednesenom stanovisku a poukazuje najmä na nasledovné skutočnosti. Závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách. Podľa nášho názoru popísaný trestný čin nie je možné kvalifikovať ako trestný čin spáchaný závažnejším spôsobom konania čiže na viacerých osobách keďže

- objektom ochrany, ktoré bolo porušené je štátna hranica Slovenskej republiky a nie prevádzané osoby,
- prevádzané osoby dobrovoľne nastúpili do auta a neboli na nich páchané žiadne trestné činy. Podľa § 29 Tr.zák. súhlas poškodeného je okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť, čo znamená, že skutok, ktorý by bol inak trestným činom, nie je protiprávny, nie je trestným činom. Súhlas poškodeného vylučuje tiež protiprávnosť správnych deliktov.

Prevádzané osoby nie sú vedené v obžalobe ako poškodené osoby, ale len ako svedkovia. Táto skutočnosť vylučuje výklad, že skutok bol páchaný závažnejším spôsobom konania, ktorým sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách. Objekt ochrany musí byť totožný so subjektom poškodeného. Vyššie uvedený výklad podporuje aj ustanovenie § 46 ods. 1. Tr.por. - poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

Ďalej obhajoba poukazuje na to, že stanovisko trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, v zmysle ktorého pri zločine prevádzachstva je možné aplikovať zákonný znak na viacerých osobách a právne kvalifikovať takýto skutok ako zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, nie je prameňom práva a nie je možné odôvodniť rozhodnutia súdu uvedeným stanoviskom.

Na základe uvedeného žiadam, aby odvolací súd rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V zrušil a rozhodnutie zmenil v medziach zákona, najmä v súlade s ustanovením § 355 ods. 1 Trestného zákona a uložil čo najmiernejší trest resp. najprísnejší podmienený trest odňatia slobody vzhľadom na poľahčujúce okolnosti a to, že obžalovaný doteraz nikdy nebol právoplatne odsúdený za trestný čin.“

Obžalovaný F. Al-S. zdôvodnil podané odvolanie prostredníctvom obhajcu E.. H. R. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 19.2.2018 nasledovným spôsobom: „Odvolanie obžalovaného

bolo podané čo do výroku o vine i o treste. Názor o nesprávnosti záveru o vine a treste obžalovaného opierame o nasledovné argumenty.

A. Nesprávna právna kvalifikácia skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba - som toho názoru, že konajúci súd nesprávne posúdil skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu a z toho dôvodu aj výrok o uznaní viny v príslušnej kvalifikácii, ako aj výrok o treste, sú nesprávne. Závažnejší spôsob konania uvedený v § 138 Trestného zákona je osobitným kvalifikačným pojmom a zákonodarcom je obsahovo vymedzený len vo všeobecnej časti Trestného zákona v rámci piatej hlavy, ktorá sa týka výkladu pojmov. Následne už zákonodarca v osobitnej časti Trestného zákona pri jednotlivých kvalifikovaných skutkových podstatách používa len názvy osobitných kvalifikačných pojmov, napríklad závažnejší spôsob konania, chránená osoba, osobitný motív a pod. bez toho, aby bližšie špecifikoval obsah týchto pojmov. Z uvedeného je zrejmé, že ide o legislatívnu techniku tvorby jednotlivých kvalifikovaných skutkových podstat trestných činov, ktorú použil zákonodarca. Len z legislatívnej techniky tvorby Trestného zákona nemožno v žiadnom prípade vyvodzovať, že všetky spôsoby závažnejšieho spôsobu konania uvedené v ustanovení § 138 Trestného zákona sa musia vždy a v plnom rozsahu vzťahovať na každý trestný čin, v ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate sú uvedené. Vyvodzovať možnosť, či dokonca povinnosť aplikovať všetky závažnejšie spôsoby konania pri každom trestnom čine, kde je tento názov osobitného kvalifikačného pojmu uvedený, a to len preto, že ustanovenie § 138 Trestného zákona neobsahuje žiadne obmedzujúce pravidlo podobné pravidlu uvedenému v ustanovení § 138 písm. a) Trestného zákona, je preto zjavne nesprávne. Je nevyhnutné zopakovať, že použitie názvu „závažnejší spôsob konania“ v jednotlivých kvalifikovaných skutkových podstatách trestných činov je len legislatívna technika, a preto to, či konkrétny závažnejší spôsob konania možno aplikovať aj pri konkrétnom trestnom čine, závisí od výkladu znakov základnej skutkovej podstaty.

Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že predmetom útoku nie je osoba, a teda nejde o trestný čin spáchaný na osobe. Osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j) Trestného zákona by bolo možné aplikovať v prípade, ak by bol trestný čin spáchaný proti životu, zdraviu, telesnej integrite, nakoľko v takomto prípade by bol predmetom útoku človek. Vyvodzovať možnosť, či dokonca povinnosť aplikovať všetky závažnejšie spôsoby konania pri každom trestnom čine, kde je tento názov osobitného kvalifikačného pojmu uvedený, a to len preto, že ustanovenie § 138 Trestného zákona neobsahuje žiadne obmedzujúce pravidlo podobné pravidlu uvedenému v ustanovení § 138 písm. a) Trestného zákona, je preto zjavne nesprávne.

Obhajoba poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozhodnutí sp.zn. 3Tdo/75/2012 konštatoval, že základnou otázkou pre posúdenie aplikácie ustanovenia § 138 písm. j) Trestného zákona je, kedy je trestný čin spáchaný na osobe. Rozhodujúcim je posúdenie nielen objektu trestného činu, ale aj predmetu útoku, na ktorý páchatel' bezprostredne útočí. V prejednávanom prípade nie je možné opísaný trestný čin kvalifikovať ako trestný čin spáchaný závažnejším spôsobom konania z nasledovných dôvodov. Objektom je právo štátu chrániť štátnu hranicu, jej bezpečnosť a bezpečnosť verejného poriadku, pričom predmetom útoku je v tomto prípade štát - SR a nie prevádzané osoby. Predmetom útoku je konkrétny úsek štátnej hranice, resp. územia Slovenskej republiky, na ktorom sa nelegálni migranti pohybujú, prípadne zotrávajú bez príslušných povolení vydaných Slovenskou republikou. Prevádzané osoby nie sú poškodenými - prevádzané osoby dobrovoľne nastúpili do auta a neboli na nich páchané žiadne trestné činy, podľa § 29 TZ súhlas poškodeného je okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť, čo znamená, že skutok, ktorý by bol inak trestným činom, nie je protiprávny, nie je trestným činom. Prevádzané osoby sú v obžalobe vedené len ako svedkovia. Táto skutočnosť vylučuje výklad, že skutok bol spáchaný závažnejším spôsobom konania.

Problematika kvalifikačného znaku spočívajúceho v závažnejšom spôsobe konania podľa § 138 písm. j) Trestného zákona - na viacerých osobách bola predmetom zjednocovania súdnej praxe Najvyšším súdom Slovenskej republiky len pokiaľ ide o majetkové trestné činy, avšak právnoteoretické východiská zjednocujúceho stanoviska č. Tpj 69/2014 (R 13/2015) sú použiteľné aj pri posudzovaní závažnejšieho spôsobu konania (na viacerých osobách) vo vzťahu k iným druhom trestnej činnosti, vrátane zločinu prevádzachstva podľa § 355 Trestného zákona. Z vyššie uvedenej argumentácie je zrejmé, že predmetný rozsudok súdu prvého stupňa je nesprávny nakoľko súd akceptoval osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, teda výrok o vine v danej kvalifikácii i výrok o treste je nesprávny.

B. Nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa - konajúci súd oprel svoje rozhodnutie o použitie zákonného znaku, osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j), o súčasnú právnu prax súdov a platnú judikatúru (konkrétne o stanovisko trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave). Vyššie uvedenú argumentáciu a následné rozhodnutie nie je možné považovať za správne z nasledovných dôvodov:

1. stanovisko trestnoprávneho kolégia nie je záväzným prameňom práva,
2. napriek už uvedenému stanovisku rozhodujú jednotlivé senáty Krajského súdu Bratislava odlišným spôsobom,
3. s ohľadom na rozhodovaciu činnosť NS SR uvedenú vyššie,
4. konajúci súd OS BA V už v minulosti rozhodoval v obdobných prípadoch (t.č. prevádzachstva) v tom zmysle, že neakceptoval osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j) Tr. zákona,
5. predmetné rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je ústavnoprávne udržateľné a je v rozpore so zásadou právnej istoty: „Súčasťou princípu právnej istoty, vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď. Ak všeobecný súd rozhodne v obdobných veciach odlišným alebo protichodným spôsobom, bez zdôvodnenia odlišného stanoviska prijatého v takejto obdobnej veci, poruší základné právo na jeho súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“. (náleží Ústavného súdu SR z 15. júna 2016, č.k. II. ÚS 19/2016-40).

C. Poľahčujúce okolnosti - som názoru, že konajúci súd pochybil, pri ustálení poľahčujúcich okolností týkajúcich sa mojej osoby v zmysle § 36 Tr. zákona, kedy mi bola priznaná len jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona (viedol riadny život). Domnievam sa, že mi súdom mala byť priznaná aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona (priznanie sa ku skutku a jeho oľutovanie), nakoľko som sa k trestnej činnosti, ktorá mi je kladená za vinu priznal v prípravnom konaní a taktiež na hlavnom pojednávaní - to, že som neurobil vyhlásenie o vine na HP bolo len z dôvodu, že takýmto vyhlásením o vine na HP by som akceptoval aj právnu kvalifikáciu s ktorou nesúhlasím, tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní som sa ospravedlnil za svoj čin a vyjadril som ľútosť nad svojím konaním. Opäť uvádzam, že svojho konania úprimne ľutujem.

D. Nesprávnosť výroku súdu o prepadnutí veci, nesprávne právne posúdenie BSM prokurátorom - konajúci súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona uložil obžalovanému trest prepadnutia veci - spoluvlastnícky podiel ceny motorového vozidla značky O. R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, Y.: ZFC patriaci obžalovanému F. Al- S.. R. pri uložení vyššie uvedeného trestu prepadnutia veci neodôvodnil, čo ho viedlo k postupu na základe ktorého mi uložil trest prepadnutia veci - spoluvlastníckeho podielu ceny motorového vozidla značky O. R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, Y.: B Vyššie uvedené konanie súdu v dôsledku neodôvodnenia daného postupu považujem za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru. K povinnosti súdu riadne odôvodniť rozhodnutie Ústavný súd SR uvádza:

- „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04);

- „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07);

- „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (napr. sp. zn. I. ÚS 265/05).

K odôvodneniu odvolania prokurátora (2Pv 237/17/1105/-75) zo dňa 13.02.2018 (str. 6-7): „Ani táto skutočnosť však nebránila súdu, aby obžalovanému F. Al S., uložil trest prepadnutia veci a to vo vzťahu k zaistenému motorovému vozidlu ako celku nakoľko z BSM vyplýva, že každý z manželov je úplným vlastníkom veci (motorového vozidla), ktorá tvorí ich majetkové spoločenstvo, pričom vlastníctvo jedného z manželov je obmedzené rovnakým (úplným) vlastníctvom druhého manžela)“ uvádzam nasledovné:

Vyššie uvedený právny názor prokuratúry považujem za nesprávny. Nakoľko Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov je popri podielovom spoluvlastníctve druhou formou spoluvlastníctva. Na rozdiel od podielového spoluvlastníctva (môže sa stať predmetom prepadnutia majetku), v ktorom sú podiely jednotlivých spoluvlastníkov presne určené, výnimočnosťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov je jeho bezpodielovosť (ako jeden z jeho pojmových znakov), to znamená, že manželia nemajú nijakým spôsobom určený podiel na vlastníckom práve k jednotlivým spoločným veciam. Bezpodielové spoluvlastníctvo sa nemôže pretransformovať na individuálny majetok jedného z manželov, ani keby s tým obaja súhlasili (JUDr. A. O., M., Občiansky zákonník, Veľký komentár). Vyššie uvedené v praxi potvrdzuje aj číselné vyjadrenie BSM v podobe 1/1 napr. pri katastrálnom konaní podľa katastrálneho konania.

V zmysle ustanovenia § 60 ods. 4 Tr.zák. platí: „Trest prepadnutia veci môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatelovi“. V zmysle R 46/1967: Prepadnutie veci podľa § 60 ods. 1 TZ je trestom, ktorým možno postihnúť len obvineného, ktorý bol odsúdený za príslušný trestný čin a nie iné osoby, ktoré nie sú trestne stíhané. Ak nie je preto obvinený výlučným vlastníkom takej veci, ale len jeho bezpodielovým spoluvlastníkom, nemožno prepadnutie takej veci vysloviť. Jedná sa o zásadu individualizáciu trestu, kde by mal trest postihovať výlučne páchatel'a trestného činu a jeho blízke okolie by malo byť následkom trestu zasiahnuté čo najmenej (Trestný zákon Veľký komentár, J. E. O. a kolektív, str. 126).

Záverečný návrh - navrhujem, aby odvolací súd

- zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 18.01.2018 sp. zn. 2T/107/2017 vo výroku o vine a treste z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie žalovaného skutku a uložil mi aj najprísnejší podmienený trest odňatia slobody s prípadným probačným dohľadom uskutočňovaným v Rakúskej republike s primeranými povinnosťami, resp. čo najmiernejší trest,
- podľa § 97 ods. 1 Tr.por. rozhodol o vrátení motorového vozidla značky Fiat R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, Y: B obžalovanému resp. jeho manželke: H. V., nar. XX.XX.XXXX, v R., bytom R. M. am W. XX, S. M., K. republika,
- podľa § 97 ods. 1 Tr.por. rozhodol o vrátení finančnej hotovosti vo výške 510,- € obžalovanému F. Al-S. (fakticky prevzal výrok z prvostupňového rozsudku),
- odvolanie prokurátora podané k výroku o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/107/2017 zo dňa 18.01.2018 ako nedôvodné zamietol.“

Obžalovaný H. O. zdôvodnil podané odvolanie jednak svojim písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 14.2.2018, jednak prostredníctvom obhajcu E.. H. K. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 12.2.2018.

H. O. v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že sa nestotožňuje s rozsudkom, výška trestu vo výmere 7 rokov sa mu zdá priveľká, aj napriek priznaniu sa k trestnej činnosti. Urobil to prvýkrát a nepožadoval za to žiadne peniaze. Skutok, ktorý mu je kladený za vinu, úprimne ľutuje. Je mladý človek a urobil chybu. Vo väzbe mal veľa času rozmýšľať nad svojím životom a chce pokračovať v štúdiu a založiť si rodinu, nie je nebezpečný pre spoločnosť. Žiada o prekvalifikovanie skutku a zníženie trestu. Nakoľko je arabskej príslušnosti a nerozumie po slovensky, pobyt vo výkone trestu má o to ťažší, horší. Nakoľko má trvalý pobyt v Rakúsku a je študentom rakúskej školy odboru automechanik, bolo by pre neho ľahšie stráviť pobyt vo výkone trestu v Rakúsku, tiež má sociálne zabezpečenie, rakúske trvalé bydlisko, rakúske vodičské oprávnenie a čistý register trestov. Vzhľadom na to, že vodičský preukaz vlastnil len tri týždne pred skutkom, urobil to prvý a poslednýkrát, a nie opakovane ako sa domnieval okresný súd. Z jeho strany išlo len o výpomoc bez peňažnej odmeny, nie je a nikdy nebol členom organizovanej skupiny, nevedel, že sa dopúšťa trestného činu. Žiada, aby bol posudzovaný jednotlivo ako mladý a perspektívny človek, ktorý sa chcel a naďalej chce začleniť do európskej spoločnosti. Nakoľko má chorú matku, ktorú nevidel už tri roky a má trvalý pobyt v Rakúsku, je jej jediný syn a len on sa môže o ňu postarať, preto žiada o vyhovieň jeho podaniu a preloženie na výkon trestu do Rakúska a žiada, aby mu bola daná šanca dokázať, že nie je zlý človek a vie žiť riadny život a verí v spravodlivé rozhodnutie.

JUDr. H. K. písomne odôvodnil odvolanie nasledovným spôsobom: „Predmetný rozsudok považujem nedôvodný, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci. Domnievam sa, že konajúci súd sa nezaoberal náležitým spôsobom právnym posúdením predmetnej veci. Mám za to, že závery súdu o právnom posúdení skutku sú nesprávne, a preto aj výrok o uznaní viny v príslušnej kvalifikácii, ako aj výrok o treste sú nesprávne.“

V prvom rade je potrebné uviesť, že závažnejší spôsob konania uvedený v § 138 Tr.zák. je osobitným kvalifikačným pojmom a tak ako aj ostatné kvalifikačné pojmy je zákonodarcom obsahovo vymedzený len vo všeobecnej časti Trestného zákona v rámci piatej hlavy, ktorá sa týka výkladu pojmov. Následne už zákonodarcu v osobitnej časti Trestného zákona pri jednotlivých kvalifikovaných skutkových podstatách trestných činov používa len názvy osobitných kvalifikačných pojmov (napríklad závažnejší spôsob konania, chránená osoba, osobitný motív a podobne) bez toho, aby bližšie špecifikoval obsah týchto osobitných kvalifikačných pojmov ohľadne jednotlivých trestných činov (t. j. v kvalifikovaných skutkových podstatách sa už bližšie neuvádza napríklad, že bol čin spáchaný organizovanou skupinou, surovým spôsobom, vlámaním a podobne, ale sa len uvedie, že bol čin spáchaný závažnejším spôsobom konania). Z uvedeného je zrejmé, že ide o legislatívnu techniku tvorby jednotlivých kvalifikovaných skutkových podstat trestných činov, ktorú použil zákonodarcu. Len z legislatívnej techniky tvorby Trestného zákona (konkrétne tvorby kvalifikovaných skutkových podstat trestných činov) nemožno v žiadnom prípade vyvodzovať, že všetky spôsoby závažnejšieho spôsobu konania uvedené v ustanovení § 138 Tr. zák. sa musia vždy a v plnom rozsahu vzťahovať na každý trestný čin, v ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate sú uvedené.

Vyvodzovať možnosť, či dokonca povinnosť aplikovať všetky závažnejšie spôsoby konania pri každom trestnom čine, kde je tento názov osobitného kvalifikačného pojmu uvedený, a to len preto, že ustanovenie § 138 Tr. zák. neobsahuje žiadne obmedzujúce pravidlo podobné pravidlu uvedenému v ustanovení § 138 písm. a) Tr.zák., je preto zjavne nesprávne.

Je nevyhnutné zopakovať, že použitie názvu „závažnejší spôsob konania“ v jednotlivých kvalifikovaných skutkových podstatách trestných činov je len legislatívna technika, a preto to, či konkrétny závažnejší spôsob konania možno aplikovať aj pri konkrétnom trestnom čine závisí od výkladu znakov základnej skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu (napríklad od výkladu objektívnej stránky, či objektu daného trestného činu) a nie od toho, či ustanovenie § 138 Tr.zák. obsahuje alebo neobsahuje aj nejaké iné limitujúce interpretačné pravidlo.

Limitujúcim interpretačným pravidlom, ktoré rozhoduje, či niektoré so spôsobov závažnejšieho spôsobu konania možno alebo nemožno použiť sú tu preto znaky základnej skutkovej podstaty daného trestného činu.

Z uvedeného vyplýva, že mechanickou, či formálnou aplikáciou ustanovenia § 138 Tr.zák. (vrátane osobitného kvalifikačného pojmu páchania trestného činu na viacerých osobách) len s poukazom, že na aplikáciu závažnejšieho spôsobu konania postačí len to, že v ustanovení § 138 Tr.zák. nie sú výnimky, si preto v žiadnom prípade nevystačíme a takýto výklad je aj v rozpore s logickým výkladom znakov základnej skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. Tento záver vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR (napríklad sp. zn. 3Tdo 75/2012), v ktorej Najvyšší súd SR skonštatoval, že „základnou otázkou pre posúdenie aplikácie ustanovenia § 138 písm. j) Tr.zák. je, kedy je trestný čin spáchaný na osobe.“ Rozhodujúcim je posúdenie nielen objektu trestného činu, ale aj predmetu útoku, na ktorý páchatel' bezprostredne útočí.

V prípade prejednávaneho trestného činu prevádzačstva je objektom ochrana práv štátu chrániť štátnu hranicu, jej bezpečnosť a bezpečnosť verejného poriadku, pričom predmetom útoku je v tomto prípade štát - Slovenská republika a nie prevázané osoby. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že predmetom útoku nie je osoba, a teda nejde o trestný čin spáchaný na osobe.

Pri predmetnom trestnom čine prevádzačstva podľa § 355 Tr.zák. nie je potom možné aplikovať osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j) Tr.zák. Osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j) Tr.zák. by bolo možné aplikovať v prípade, ak by bol trestný čin spáchaný proti životu, zdraviu jednotlivých osôb, resp. zásahu do ich telesnej integrity, nakoľko v takomto prípade by bol predmetom útoku človek.

Z vyššie uvedených dôvodov je zrejmé, že predmetný rozsudok je nesprávny v zmysle akceptovaní a osobitného kvalifikačného pojmu podľa § 138 písm. j) Tr.zák. a aj výrok o vine v danej kvalifikácii, ako aj výrok o treste sú nesprávne.

Konajúci súd v minulosti rozhodoval v obdobných prípadoch prevádzachstva v tom zmysle, že neakceptoval osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j) Tr.zák. Konajúci súd oprel svoje rozhodnutie predovšetkým o súčasnú právnu prax súdov a platnú judikatúru, konkrétne stanovisko trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave. S vyššie uvedenou argumentáciou sa nemožno stotožniť, a to z nasledovných dôvodov:

- napriek uvedenému stanovisku trestnoprávneho kolégia rozhodujú jednotlivé senáty Krajského súdu Bratislava odlišným spôsobom,
- stanovisko trestnoprávneho kolégia nie je záväzným prameňom práva,
- s ohľadom na rozhodovaciu činnosť NS SR uvedenú vyššie.

Domnievam sa, že konajúci súd pochybil taktiež pri ustálení poľahčujúcich okolností týkajúcich sa mojej osoby v zmysle § 36 Tr.zák., kedy mi bola priznaná len jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr.zák. Domnievam sa, že mi mala byť priznaná aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. d) Tr.zák. s ohľadom na môj vek v čase spáchanie skutku, na ktorú opakovane poukazoval môj obhajca, ako aj podľa § 36 písm. l) Tr.zák., nakoľko som sa k trestnej činnosti kladenej mi za vinu priznal ihneď po mojom zadržaní, a taktiež aj na hlavnom pojednávaní - to, že som neurobil vyhlásenie o vine na HP bolo len z dôvodu, že takýmto vyhlásením o vine na HP by som akceptoval aj právnu kvalifikáciu, s ktorou nesúhlasím, opakovane tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, som vyjadril svoju ľútosť nad svojím konaním a opakovane uvádzam, že je mi to celé úprimne ľúto.

Odhliadnuc od vyššie uvedených skutočností týkajúcich sa problematiky osobitného kvalifikačného pojmu podľa § 138 písm. j) Tr. zák., domnievam sa, že aj v prípade, ak by nedošlo k zmene právnej kvalifikácie oproti podanej obžalobe, sú v mojom prípade podľa môjho názoru splnené všetky predpoklady k mimoriadnemu zníženiu trestnej sadzby pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby v zmysle ustanovení § 39 Tr.zák. a podľa môjho názoru aj pri nezmenenej kvalifikácii bolo namieste ísť pod dolnú hranicu sadzby a uložiť mi podmienený trest odňatia slobody, a to s ohľadom:

- na to, že uložený nepodmienečný trest je s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, moje priznanie, spoluprácu, môj vek, s ohľadom na moje malé životné skúsenosti spojené s vekom, čo bol dôvod, prečo som sa nechal vtiahnuť do celej veci, neprimerane prísny,
- na to, že som prispel k objasneniu trestnej činnosti,
- na moje osobné pomery, kedy som bol pred spáchaním trestného činu bezúhonnou osobou, bol mi priznaný štatút azylanta v Rakúsku, v Rakúsku som navštevoval školu, z ktorej som bol vylúčený z dôvodu absencií, nakoľko som sa nachádzal vo väzbe,
- na moju primárnu pohnútku, ktorou bola pomoc ľuďom v núdzi, nakoľko v minulosti som sám musel utiecť pred vojnou z rodnej krajiny,
- na možnosť môjho zaradenia do spoločnosti, na možnosť mojej okamžitej resocializácie, kedy by som mohol pokračovať v štúdiu v Rakúsku.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiadam, aby odvolací súd, po dôkladnom zvážení všetkých vyššie uvedených skutočností, zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 18.1.2018, sp. zn. 2T/107/2017 vo výroku o vine a treste z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie žalovaného skutku a uložil mi aj najprísnejší podmienený trest odňatia slobody, resp. čo najmiernejší trest, resp. aby odvolací súd dôkladne preskúmal všetky vyššie uvedené skutočnosti a po aplikácii ustanovení § 39 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu mi uložil trest pod dolnou hranicou zákonnej sadzby a uložil mi najprísnejší podmienený trest odňatia slobody, resp. čo najmiernejší trest.“

Okresná prokuratúra Bratislava V zdôvodnila podané odvolanie písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 14.2.2018 nasledovným spôsobom: „S rozhodnutím súdu sa stotožňujem, pokiaľ ide o ustálený skutkový stav a právnu kvalifikáciu konania obžalovaných H. C. C., F. Al-S. a H. O., ako aj vo vzťahu k druhom a výmerám trestov, ktoré boli obžalovaným súdom uložené. Nie je však možné súhlasiť s postupom súdu, v rámci ktorého obžalovanému F. Al-S. uložil trest prepadnutia veci aj vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu ceny motorového vozidla značky O. R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozila: „A“ NK XXXFR, Y.: B Súd tak postupoval v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona, a to konkrétne v rozpore s ustanoveniami § 34 odsek 2, § 34 odsek 4, § 60 odsek 1 písmeno a) a § 60 odsek 4 Trestného zákona (ktoré odvolateľ následne cituje v odvolaní spolu s ustanoveniami § 20 Tr.zák., § 138 písm. j) Tr.zák. a § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d) Tr.zák.).

Súd pri rozhodovaní o uložení trestu prepadnutia veci obžalovanému F. Al-S. vo vzťahu k zaistenému motorovému vozidlu značky O. R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozila: „A“ NK XXXFR, Y.: B

neuviedol, čo ho konkrétne viedlo k postupu, v rámci ktorého obžalovanému Al-S. uložil trest prepadnutia veci len vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu ceny motorového vozidla značky O. R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozila: „A“ NK XXXFR, Y.: B Súd v odôvodnení rozsudku síce uviedol, že zo strany obžalovaného išlo o tretí prípad, pričom vždy pri páchaní trestnej činnosti použil vlastné motorové vozidlo značky O. R. H. Jet, evidenčné číslo vozila: „A“ NK XXXFR a od S. C. L. za prvý prevoz obdržal peniaze vo výške 2.500 € a preto očakával takú istú odmenu aj za skutok zo dňa 06.06.2017. Súd však výrok o uložení trestu prepadnutia veci obžalovanému F. Al-S. osobitne neodôvodnil, a preto z odôvodnenia jeho rozsudku nie je možné zistiť, prečo súd v tomto prípade neuložil trest prepadnutia veci vo vzťahu k motorovému vozidlu značky O. R. H. E., evidenčné číslo vozila: „A“ NK XXXFR, ako celku, zvlášť, keď súd vo výrokovej časti rozsudku a v jeho odôvodnení uviedol, že motorové vozidlo patrí obžalovanému F. Al-S..

Obžalovanému F. Al-S. súd vo vzťahu k zaistenému motorovému vozidlu značky O. R. H. Jet, evidenčné číslo vozila: „A“ NK XXXFR, podľa § 60 odsek X písmeno a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia veci a to spoluvlastníckeho podielu ceny tohto motorového vozidla. Je však potrebné uviesť, že taký druh trestu prepadnutia veci platný Trestný zákon nepozná. Predmetom trestu prepadnutia veci môžu byť výlučne vec, pričom s poukazom na ustanovenie § 130 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona vecou sa na účely Trestného zákona rozumejú hnutelná vec alebo nehnuteľná vec, byt alebo nebytový priestor, zvieratá, ovládateľná prírodná sila alebo energia, cenný papier bez ohľadu na jeho podobu, peňažné prostriedky na účte, príjem z trestnej činnosti, ako aj zisky, úroky a iné úžitky z týchto príjmov, listina, ktorá je podkladom uplatnenia si právneho nároku, majetkové právo alebo iná peniazmi ocenená hodnota, ako aj nehmotná informácia, dáta výpočtovej techniky alebo obrazový záznam na technickom nosiči. Z tohto taxatívneho vymedzenia pojmu vec pre účely Trestného zákona je zjavné, že platný Trestný zákon neumožňuje uložiť trest prepadnutia veci, konkrétne spoluvlastníckeho podielu ceny motorového vozidla, nakoľko vecou, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu, nie je spoluvlastnícky podiel ceny motorového vozidla, ale motorové vozidlo ako celok.

Pokiaľ súd uložením trestu prepadnutia veci, a to spoluvlastníckeho podielu ceny motorového vozidla, chcel reagovať na žiadosti obžalovaného F. Al-S. a jeho obhajcu E.. H. R. o vrátenie veci (motorového vozidla značky Fiat R. H. E.) a to z dôvodu, že obžalovaný nie je výlučným vlastníkom tejto veci, nakoľko vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (L.) a vychádzal z ustanovenia § 60 odsek 2 Trestného zákona, kde je okrem iného aj riešený prípad, že vec uvedená v odseku 1 je zmiešaná s majetkom osoby získanej v súlade so zákonom, tak súd mal uložiť prepadnutie inej veci takej hodnoty, ktorá zodpovedá hodnote veci, vo vzťahu ku ktorej prichádzalo do úvahy uloženie trestu prepadnutia veci. Podmienkou takého postupu však je, že musí ísť o vec, ktorú vlastní páchatel' a približne rovnakej hodnoty, pričom sa nevyžaduje úplná zhoda hodnoty.

Z výsledkov dokazovania vo vzťahu k zaistenému motorovému vozidlu značky Fiat R. H. E., evidenčné číslo vozila: „A“ NK XXXFR však nesporne vyplýva, že predmetné motorové vozidlo bolo obžalovaným F. Al-S. opakovaně použité na prevoz utečencov z územia Maďarska na územie K. republiky a že dňa 06.06.2017 v čase o 23.45 hodine v Bratislave v mestskej časti Čunovo v priestore bývalého hraničného priechodu Čunovo - Rajka na vstupe do Slovenskej republiky pri jazde z územia Maďarska na územie Slovenskej republiky bola vykonaná príslušníkmi Policajného zboru kontrola motorového vozidla značky O. R. H. E., evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, ktoré ako vodič riadil F. Al-S. a v ktorom na sedadlách bolo nájdených päť štátnych občanov R. arabskej republiky a A. republiky, ktorí nastúpili do priestoru tohto vozidla dňa 06.06.2017 v presne nezistenom čase po 19.00 hodine na nezistenom mieste v blízkosti čerpacej stanice S. v H. pri meste Budapešť a takto pomáhal týmto občanom Sýrskej arabskej republiky a Irackej republiky dostať sa bez platných cestovných dokladov na územie Rakúskej republiky. Z týchto skutočností teda vyplýva, že motorové vozidlo značky O. Scudo H. E., evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, bolo použité na území Slovenskej republiky na spáchanie trestného činu a že vlastníkom tohto motorového vozidla je obžalovaný F. Al-S.. Vyplýva to okrem iného aj z dokladov, ktoré boli zabezpečené v rámci vyšetrovania a nachádzajú sa vo vyšetrovacom spise. Obžalovaný F. Al-S. prostredníctvom obhajcu E.. H. R. síce požiadal o vydanie vozidla argumentujúc, že nie je výlučným vlastníkom vozidla, nakoľko vozidlo je súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ani táto okolnosť však nebránila súdu, aby obžalovaného F. Al-S. uložil trest prepadnutia veci, a to vo vzťahu k zaistenému motorovému vozidlu ako celku, nakoľko z bezpodielového spoluvlastníctva vyplýva, že každý z manželov je úplným vlastníkom veci (motorového vozidla), ktorá tvorí ich majetkové

spoločenstvo, pričom vlastníctvo jedného z manželov je obmedzené rovnakým (úplným) vlastníctvom druhého manžela.

Práve s poukazom na skutočnosť, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre uloženie trestu prepadnutia veci obžalovanému F. Al-S., a to aj vo vzťahu k zaistenému motorovému vozidlu značky O. R. H. E., evidenčné číslo vozila: „A“ NK XXXFR, ako celku a uloženiu tohto trestu prepadnutia veci nebráni ani okolnosť, že motorové vozidlo by malo patriť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, teda obžalovaného a jeho manželky H. V., navrhujem, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste prepadnutia veci, ktorý bol uložený obžalovanému F. Al-S. a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol vo veci rozsudkom a to tak, že obžalovanému F. Al-S. podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona uloží trest prepadnutia veci, a to mobilného telefónu značky P., čiernej farby, s A. číslom: XXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou T mobile (krajina vydania: K.) číslo H R. kartou Z. - mobile (krajina vydania: K.) číslo XXXXXXXXXXXXXXXX a so R. kartou yoopee (krajina pôvodu: K.) číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX a motorového vozidla značky O. R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, Y.: B s tým, že podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.“

Spis bol predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaniach dňa 6.3.2018.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátor uviedol, že sa pridrižiava podrobne odôvodneného odvolania okresnej prokuratúry a nemá k tomu čo dodať. Odvolania všetkých troch obžalovaných navrhol zamietnuť.

Obhajca H. V. F. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridrižiava podrobne odôvodneného odvolania a chce dodať len jednu vetu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako okresný súd dospel k záveru, či a na ktorých konkrétnych osobách bol tento trestný čin spáchaný.

Obhajca JUDr. H. R. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridrižiava podrobne odôvodneného odvolania s tým, že chce doplniť dve veci. Chce dať do pozornosti odvolacieho súdu, že motorové vozidlo nebolo nijako upravované na prevoz osôb a ide o sériovú výrobu a vo vzťahu k tvrdeniu jeho klienta, že bol k tomuto konaniu donútený, podotýka, že skutočne sa nenachádzajú v spisovom materiáli fotografie pasov jeho manželky a jedného dieťaťa. Odvolanie prokurátora navrhuje zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca JUDr. H. K. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridrižiava podrobne odôvodneného písomného odvolania. Chce dodať, že pokiaľ by sa tento senát nestotožnil s názorom nesprávneho právneho posúdenia konania obžalovaných, dáva do pozornosti, že v osobe jeho klienta, ktorý len tesne prekročil 18-rok veku, ide o mladého, hlúpeho, neskúseného človeka, ktorý urobil chybu z nerozvážnosti.

Obžalovaný H. C. C. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že nesúhlasí s právnou kvalifikáciou skutku a najmä s odsekom 3 a počas toho času, kedy je vo väzbe, už boli iné rozhodnutia v podobných veciach, kde boli veci kvalifikované na odseky 1 alebo 2 tohto paragrafu. Chce zdôrazniť, že má ženu a malé dieťa, ktoré dlho nevidel, je to pre neho cudzina, kde sa cíti ako cudzinec a žiada o odpustenie a ľutuje svoje konanie. Žiada od súdu druhú šancu na svoj život, priznáva, že urobil chybu a ľutuje to a žiada čo najmiernejší trest, pokiaľ možno podmienený.

Obžalovaný F. Al-S. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že v prvom rade súhlasí s návrhom obhajcu. V druhom rade žiada súd o trpezlivosť a viac času, pretože je otcom siedmych detí a v rámci spisového materiálu nebolo všetko zaznamenané. Jeho čin bol pod tlakom vyhrážania sa inej osoby a ako povedal obhajca, preukazuje to skutočnosť, že tam naozaj nie sú pasy manželky a jedného dieťaťa. Vozidlo si kúpil spoločne s manželkou v Rakúsku zo zarobených peňazí v Dubaji, používa ho spolu s manželkou a deťmi. Desať mesiacov je vo väzbe a za celú tú dobu nevidel svoju ženu a deti a keby sa dal vrátiť čas, tak by ho vrátil. Už dva mesiace nejedol, žiada druhú šancu na život a aby mu bol uložený podmienený trest.

Obžalovaný H. O. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že by sa chcel ospravedlniť a oľutovať tento skutok. Žiada, aby súd zobral ohľad na jeho vek a dal mu ďalšiu šancu pre ďalší život. Prvýkrát sa dostal do väzenia a je to pre neho ťažké a žiada, aby rozsudok bol čo najmiernejší a bol mu uložený podmienený trest.

Podľa § 317 ods. 1 Tr.por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr.por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 3 Tr.por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 20 Tr.zák. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák. súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr.zák. súd uloží trest prepadnutia veci, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.

Podľa § 60 ods. 5 Tr.zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, ak súd nerozhodne inak na základe vyhlásenej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 65 ods. 1 Tr.zák. ak to vyžaduje bezpečnosť osôb alebo majetku alebo iný verejný záujem, súd môže páchatel'ovi, ktorý nie je občanom Slovenskej republiky ani osobou, ktorej bol udelený azyl alebo bola poskytnutá doplnková ochrana, uložiť trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Podľa § 65 ods. 4 Tr.zák. trest vyhostenia môže súd uložiť na jeden rok až pätnásť rokov.

Podľa § 355 ods. 2 Tr.zák. kto v úmysle získať pre seba alebo iného priamo či nepriamo finančnú výhodu alebo inú materiálnu výhodu pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky,

a) organizuje nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky alebo prechod cez jej územie, alebo také konanie umožní, alebo v ňom pomáha, alebo

b) na účel podľa písmena a) vyrobí, zaobstará, poskytne alebo drží falošný cestovný doklad alebo falošný doklad totožnosti,

potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 355 ods. 3 Tr.zák. odňatím slobody na sedem rokov až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523355'&ucin-k-dni='30.12.9999'> alebo <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523355'&ucin-k-dni='30.12.9999'>

a) a získa ním pre seba alebo iného väčší prospech,

b) z osobitného motívu,

c) spôsobom, ktorý môže ohroziť životy a zdravie prevádzaných osôb alebo znamená neľudské zaobchádzanie alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo zneužívanie prevádzaných osôb, alebo

d) závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. j) Tr.zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách.

Podľa § 127 ods. 12 Tr.zák. viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby.

Odvolačný súd na základe podaných odvolaní prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaniami aj ohľadom výroku o vine, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že z podaných odvolaní je dôvodné sčasti iba odvolanie obžalovaného F. Al-S., a to ohľadom namietania uloženia trestu prepadnutia veci vo vzťahu k motorovému vozidlu, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že obžalovaným a obhajcom bola riadne doručená obžaloba a výzva na vykonanie dôkazov podľa § 240 ods. 3 Tr.por., pričom spolu s prokurátorom boli aj riadne predvolaní resp. upovedomení o termínoch hlavného pojednávania, ktoré sa konalo v dňoch 12.1.2018 a 18.1.2018. Na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby prokurátorom všetci traja obžalovaní vyhlásili k obžalobe, že sú nevinní a následne boli vypočutí, potom boli so súhlasom procesných strán prečítané výpovede z prípravného konania v zápisnici o hlavnom pojednávaní uvedených svedkov, so súhlasom procesných strán boli prečítané znalecké posudky z odboru elektrotechnika slaboprúdová č. 053/2017 a 055/2017 Doc. Ing. A. X., M.. a boli prečítané v zápisnici o hlavnom pojednávaní uvedené listinné dôkazy, strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania a po záverečných rečiach a posledných slovách bol vyhlásený rozsudok v znení uvedenom na začiatku tohto odôvodnenia.

Odvolačný súd po posúdení prejednávanej veci uvádza nasledujúce skutočnosti.

I. K výroku, ktorým boli obžalovaní uznaní vinnými zo spáchania trestnej činnosti

Odvolačný súd má v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu za to, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovanými, ktorých konanie zároveň napĺňa všetky znaky trestného činu uvedeného v napadnutom rozsudku, a to zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr.zák. k § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. a odvolací súd v tomto smere poukazuje na správne zistené skutkové a z nich odvodené právne závery prvostupňového súdu uvedené v napadnutom rozsudku, z ktorých zdôrazňuje a dopĺňa ich resp. modifikuje nasledovnými skutočnosťami.

Z vykonaných dôkazov je aj podľa odvolacieho súdu zrejmé, že v mieste, čase a spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku obžalovaní úmyselným spoločným konaním (formou priameho úmyslu, keďže chceli spôsobom uvedeným v Trestnom zákona porušiť ním chránený záujem štátu na kontrole osôb prekračujúcich štátnu hranicu) po vzájomnej dohode s ďalšou osobou (S. C. X. resp. Omar C. L.) v troch motorových vozidlách, ktorých boli obžalovaní vodičmi, prevážali z H. republiky do R. republiky s úmyslom ich odviezť do Rakúskej republiky spolu 10 nelegálnych migrantov, občanov R. arabskej republiky a A. republiky, v úmysle získať pre seba finančné prostriedky.

V tejto súvislosti treba poukázať na výpovede samotných obžalovaných, keďže

- obžalovaný H. C. C. (odhliadnuc od skutočnosti, že vo výpovedi v prípravnom konaní sa ako obvinený ku skutku v celom rozsahu priznal a uviedol, že mal dostať za prevoz migrantov 300 eur) výslovne na hlavnom pojednávaní vo výpovedi uviedol, že čo sa týka priebehu skutku, je pravda, že sa to stalo tak, ako je skutok opísaný v obžalobe a namieta iba právnu kvalifikáciu skutku,

- obžalovaný F. Al-S. na hlavnom pojednávaní vo výpovedi uviedol, že priebeh skutku sa stal ako je to tam napísané (v obžalobe), pričom podľa prečítanej výpovede na hlavnom pojednávaní tento obžalovaný v prípravnom konaní pri výpovedi dňa X.X.XXXX (č.l. 510-512) v postavení obvineného uviedol, že skutok sa stal, ako je tam uvedené (v uznesení o vznesení obvinenia), je si vedomý, čo spravil, konania je mu ľúto, mrzí ho, čo sa stalo, konal tak z dôvodu finančných problémov a chcel zabezpečiť peniaze pre seba a rodinu, očakával, že za prevoz dostane 2.500 eur, ďalej uviedol, že išiel do L., kde sa stretol so spoluobžalovanými, pričom H. O. prišiel aj s maďarským dievčaťom, spolu išli cca 1 hodinu na miesto, kde ich čakali ľudia, bolo ich asi 10, naložili ich a viezli ich do Y., po L. ich viedol obžalovaný H. C. C. a od Budapešti ich viedol obžalovaný H. O. smerom na R., kde ich zastavila policajná hliadka,

- obžalovaný H. O. na hlavnom pojednávaní vo výpovedi uviedol, že je to prvýkrát, čo takú vec spravil, nevedel, že je to nejaká veľká chyba a že je to trestné a že by ho to mohlo priviezt' do väzenia, pričom ho S. požiadal, aby zobral dve osoby z Budapešti, keď sa bude vracat' do Y., mali to byť azylanti a mali mať kópie cestovných dokladov, išiel podľa navigácie v telefóne, viedlo ho to cez Bratislavu.

Ďalej odvolací súd poukazuje na hlavnom pojednávaní prečítané výpovede z prípravného konania prevážaných migrantov (C. C. C., X. P. C., P. C., S. H. F., H. T., X. H., S. S., H. O., G. C., C. C. E.), z ktorých vyplýva, že do H. sa dostali kamiónom, kde ich vysadili na neznámom mieste, kde do cca hodiny prišli pre nich tri autá, do ktorých nastúpili a boli odvezení bez zastavenia až pokiaľ ich nezastavila polícia na území Slovenskej republiky, pričom svedkovia uviedli, že za prevoz niektorí zaplatili peniaze už pred začiatkom cesty, niektorí mali zaplatiť prevádzkačom až po prevoze, keď sa dostanú na miesto určenia.

Z výpovedí z prípravného konania prečítaných na hlavnom pojednávaní svedkov R. Y., J. Y. a J. G., príslušníkov Policajného zboru, vyplýva priebeh kontroly motorových vozidiel, ktoré viedli obžalovaní a v ktorých prevážali nelegálnych migrantov.

Pokiaľ obžalovaný F. Al-S. v súdnom konaní namietal, že trestného činu sa dopustil pod nátlakom resp. vyhrážaním sa inej osoby, ktorá mala mať pasy jeho manželky a jedného dieťaťa, túto jeho obranu vyhodnotil odvolací súd za irelevantnú a nedostatočnú na to, aby ho vyvinila z trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok a obžalovaným uvádzaná hrozba nie je okolnosťou, ktorá by vylučovala protiprávnosť činu, keďže jednak obžalovaný mohol uvedené konanie oznámiť polícii s tým, že mohli byť od príslušných úradov zabezpečené nové doklady rodinným príslušníkom obžalovaného, jednak spôsobený následok spočívajúci v prevoze nelegálnych migrantov je zjavne závažnejší ako to, že rodinní príslušníci obžalovaného nebudú mať pasy. Navyše na hlavnom pojednávaní z prečítanej výpovede tohto obžalovaného z prípravného konania tieto skutočnosti nevyplývajú, keďže v nej síce uviedol, že skutok nechcel spáchať, ale keďže osoba, ktorá organizovala prevoz migrantov, mu odmietla vyplatiť peniaze za predošlý prevoz migrantov, pokiaľ sa nezúčastní prejednávaneho skutku, tak sa rozhodol, že migrantov opätovne prevezie, keďže potreboval peniaze pre rodinu.

Pokiaľ obžalovaný H. O. v súdnom konaní uvádzal, že nevedel, že ide o nelegálnych migrantov a že za prevoz nemal dostať žiadne finančné prostriedky, táto jeho obrana je účelová a je vyvrátená jednak výpoveďami spoluobžalovaných, ktorých potvrdili, že skutok sa stal tak, ako je formulovaný v obžalobe, teda vrátane toho, že sa prevoz migrantov mali dostať finančné prostriedky a v prípade spolupáchatelstva nie je podstatné, kto konkrétne tieto finančné prostriedky mal fyzicky obdržať, pokiaľ existuje spoločný úmysel spáchať daný trestný čin, ktorý nepochybne vyplýva zo skutkových okolností opísaných obžalovaným F. Al-S. vo výpovedi v prípravnom konaní, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná vrátane toho, ako sa v L. stretol so spoluobžalovaným H. C. C., pričom asi hodinu čakali na obžalovaného H. O. a potom cielene na troch motorových vozidlách išli spolu pre migrantov, ktorí tam už čakali a 10 osôb naložili do troch vozidiel, pričom obžalovaný F. Al-S. prevoz nelegálnych migrantov označil vo výpovedi za „fušku“, ktorá mala byť zaplatená. Ďalej treba poukázať na prečítané výpovede svedkov, migrantov, ohľadom skutočností ako sa dostali do motorových vozidiel obžalovaných, pričom svedkovia, ktorých konkrétne prevážal v ním prenajatom motorovom vozidle obžalovaný H. O. (svedkovia G. C. a C. C. E.) výslovne uviedli, že potom, ako bolo 10 migrantov vysadených z kamióna v Maďarsku na neznámom mieste medzi stromami, im vodič kamióna povedal, že majú čakať

za stromami, kým pre nich prídu autá, do cca hodiny pre nich prišli tri autá, jeden z vodičov vystúpil a arabsky na nich zakričal, rýchlo mali nastúpiť, každý sadol do auta, ktoré videl, navyše svedok G. C. výslovne uviedol, že obžalovaný H. O. im mal vo vozidle povedať, že musia dúfať, že to dobre dopadne. Z týchto opísaných skutočností je podľa odvolacieho súdu bezpochyby preukázané, že aj obžalovaný H. O. musel vedieť, že prevážané osoby sú nelegálni migranti a je vyvrátené jeho tvrdenie, že bol požiadaný o odvoz dvoch migrantov, ktorý mali mať kópie cestovných dokladov a že z jeho strany išlo len o výpomoc bez peňažnej odmeny.

Nie je pritom podstatné resp. určujúce, že obžalovaní sa dostali na územie Slovenskej republiky z Maďarskej republiky prostredníctvom navigácie v mobilnom telefóne, keďže sami sa rozhodli túto použiť na cestu. Rovnako je irelevantné, či obžalovaní vedeli alebo nevedeli, že ich konanie je trestné, keďže neznalosť zákona ich neospravedlňuje, resp. nie je dôvodom pre zbavenie trestnej zodpovednosti obžalovaných za spáchaný skutok.

K samotnej právnej kvalifikácii skutku odvolací súd uvádza, že táto bola správne prvostupňovým súdom posúdená ako spáchanie zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr.zák. k § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák., čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Z vyššie uvádzaných dôkazov vykonaných v tomto konaní je zrejmé, že obžalovaní úmyselným spoločným konaním v úmysle získať finančné prostriedky prevážali desiatich migrantov z územia Maďarskej republiky cez územie Slovenskej republiky s úmyslom ich odviezť do Rakúskej republiky.

Prvostupňovým súdom vyhodnotenú konanie obžalovaných ako spolupáchateľstvo podľa § 20 Tr.zák. vyplývalo z toho, že trestná činnosť bola spáchaná spoločným konaním všetkých troch obžalovaných, čo je zrejme z vyššie opísaných skutočností týkajúcich sa toho, ako sa obžalovaní spoločne na troch motorových vozidlách dostali k miestu, kde boli nelegálni migranti, ako títo nelegálni migranti nastúpili do motorových vozidiel a ako boli odvezení. Odvolací súd pripomína, že pri spolupáchateľstve podľa ustálenej súdnej praxe nie je nevyhnutné, aby každý zo spolupáchateľov uskutočnil celé konanie, ale postačuje to, že súhrn ich konania napĺňa všetky znaky dotknutého trestného činu za predpokladu existencie spoločného úmyslu spáchať daný trestný čin.

K prvostupňovým súdom vyhodnotenom konaní obžalovaných ako spáchania trestného činu závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách podľa vyššie citovaných ustanovení § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. a § 127 ods. 12 Tr.zák. odvolací súd uvádza, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obžalovaní prevážali v troch motorových vozidlách spolu 10 migrantov uvedených v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ktorí nedovolené prekročili štátnu hranicu Slovenskej republiky.

Prevozom každého nelegálneho migranta obžalovaní nedovolené zasiahli do Trestným zákonom chráneného záujmu na ochrane štátnej hranice Slovenskej republiky pred nelegálnou migráciou (objektom tohto trestného činu je záujem štátu na kontrole osôb, ktoré prekračujú štátnu hranicu), teda uvedený záujem na ochrane štátnej hranice Slovenskej republiky bol porušený ohľadom prevozu desiatich osôb, čím bol trestný čin spáchaný na viacerých osobách, t. j. závažnejším spôsobom konania. V tomto ohľade je nepodstatnou skutočnosť, že nelegálne prevážaní migranti nie sú poškodenými osobami, resp. že trestný čin nebol spáchaný na ich ujmu, keďže zo znenia skutkovej podstaty zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 Tr.zák. (rovnako ako podľa § 355 ods. 1 Tr.zák.) vyplýva, že pri tomto trestnom čine je postihované konanie uskutočňované vo vzťahu k osobám nedovolené prekračujúcim štátnu hranicu, teda trestnosť konania páchatela sa viaže k určitej osobe resp. osobám (ľuďom), ktoré nedovolené prekročia štátnu hranicu, z čoho potom treba odvodiť, že pokiaľ podľa vymedzenia skutku nedovolené prekročia štátnu hranicu tri osoby alebo viac osôb, je splnený zákonný znak, že čin bol spáchaný na viacerých osobách, t. j. závažnejším spôsobom konania podľa § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák., keďže závažnejším spôsobom konania sa podľa § 138 písm. j) Tr.zák. rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách, ktorými sa podľa § 127 ods. 12 Tr.zák. na účely Trestného zákona rozumujú najmenej tri osoby.

V tejto súvislosti treba poukázať aj na znenie skutkovej podstaty zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 4 písm. a) a ods. 5 písm. a) Tr.zák., ktoré upravuje prísnejší postih, ak je činom spôsobená ťažká ujma

na zdraví alebo smrť osoby, resp. ťažká ujma na zdraví viacerým osobám alebo smrť viacerých osôb, a teda prísnejší postih aj ohľadom týchto kvalifikovaných skutkových podstatí je viazaný na osobu resp. osobu nedovolené prekračujúce štátnu hranicu.

Pokiaľ obžalovaní v odvolaniach pri svojej argumentácii poukazovali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Tdo/75/2012, odvolací súd k tomu uvádza, že uvedené rozhodnutie sa týkalo majetkového trestného činu krádeže podľa § 212 Tr.zák., a nie trestného činu prevádzactva podľa § 355 Tr.zák., pričom skutočnosť, že trestný čin prevádzactva podľa § 355 Tr.zák. je možné spáchať závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách podľa § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. už výslovne uviedol Najvyšší súd SR v inom svojom neskoršom rozhodnutí, a to v uznesení sp.zn. 3Tdo/36/2017 zo dňa 14.11.2017, keď posudzoval dovoláciu námietku odsúdeného, ktorý výslovne namietal takú právnu kvalifikáciu skutku (spáchanie trestného činu prevádzactva na viacerých osobách).

Napokon pokiaľ obžalovaní v odvolaniach pri svojej argumentácii poukazovali na stanovisko Najvyššieho súdu SR ohľadom kvalifikačného pojmu spáchania trestného činu na viacerých osobách (R 13/2015), odvolací súd k tomu uvádza, že uvedené stanovisko sa týkalo výkladu a aplikáciu tohto kvalifikačného pojmu pri majetkových trestných činoch, čo nie je prejednávaný prípad a skutočnosť, že trestný čin môže byť spáchaný na viacerých osobách aj pri trestnom čine, v prípade ktorého dotknuté osoby nie sú poškodenými v zmysle § 46 ods. 1 Tr.por., výslovne vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Tdo/35/2014 zo dňa 8.7.2014, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR ako R 15/2015 a podľa ktorého pri trestnom čine nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 Tr.zák. je možné spáchať trestný čin na osobe, hoci táto osoba nie je poškodeným vrátane spáchania takého trestného činu na viacerých osobách podľa § 138 písm. j) Tr.zák.

Pokiaľ obžalovaní poukazovali v konaní, že iné rozhodnutia tunajšieho odvolacieho súdu, resp. skoršie rozhodnutia prvostupňového súdu právnu kvalifikáciu spáchania zločinu prevádzactva na viacerých osobách nepriznali, tak odvolací súd uvádza, že práve rozdielny výklad senátov Krajského súdu v Bratislave ohľadom právnej kvalifikácie trestného činu prevádzactva podľa § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. (závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách) bol predmetom rokovania trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave dňa 11.9.2017, na ktorom bol väčšinou hlasov sudcov tohto kolégia prijatý taký záver, že trestný čin prevádzactva je možné spáchať na viacerých osobách a v tomto smere nie je určujúce, či stanovisko trestnoprávneho kolégia krajského súdu je alebo nie je záväzný prameň práva a odvolací súd ho uvádza pre úplnosť posúdenia v odvolaniach namietanej problematiky.

Z vyššie uvádzaných dôvodov teda nebolo možné vyhovieť odvolacím námietkam obžalovaných, aby ich konanie bolo právne posúdené iba podľa § 355 ods. 2 písm. a) Tr.zák. resp. § 355 ods. 1 Tr.zák. a tieto boli vyhodnotené odvolacím súdom za nedôvodné.

II. K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatela k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr.zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3, ods. 4 Tr.zák.). U spolupáchatelov má súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnuť aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu (§ 34 ods. 5 Tr.zák.).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný

zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a ods. 6 Tr.zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Trestný čin prevádzacstva podľa § 355 ods. 3 Tr.zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou päť rokov (zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 355 ods. 3 Tr.zák. je 7 až 10 rokov), t. j. ide o zločin (§ 11 ods. 1, ods. 2 Tr.zák.). Teda v prípade spáchania tohto trestného činu zákonodarca ustanovil s poukazom na už uvádzané ustanovenie § 34 ods. 6 Tr.zák., že súd musí povinne ukladať trest odňatia slobody, či už vo forme podmiennečného odkladu jeho výkonu alebo ako nepodmienečný.

Prvostupňový súd uložil každému z obžalovaných nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, trest prepadnutia vecí uvedených v napadnutom rozsudku, ktorých vlastníkom sa stal štát, ako aj trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 rokov.

Obžalovaní žiadali v odvolaniach svoje konanie právne prekvalifikovať podľa miernejšieho ustanovenia Trestného zákona (čo bolo vyššie bližšie rozvedené) a uložiť podmiennečné tresty odňatia slobody. Obžalovaný F. Al-S. navyše v odvolaní žiadal neuložiť trest prepadnutia vecí vo vzťahu k motorovému vozidlu. Naopak prokurátor ohľadom obžalovaného F. Al-S. žiadal v odvolaní uložiť trest prepadnutia vecí nielen ohľadom spoluvlastníckeho podielu ceny motorového vozidla zn. Fiat R. H. E., ako rozhodol v napadnutom rozsudku prvostupňový súd, ale vo vzťahu k tomuto motorovému vozidlu ako celku.

Odvolací súd po posúdení celej veci z pohľadu uložených trestov obžalovaným uvádza, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku u obžalovaných nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť, pričom zistil u každého z nich jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr.zák., teda že obžalovaní viedli pred spáchaním trestného činu riadny život, keďže obžalovaní podľa zistenia prvostupňového súdu doposiaľ neboli súdne trestaní.

Po úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody (7 rokov až 10 rokov) podľa § 38 ods. 3 Tr.zák. spôsobom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr.zák. (zníženie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, keďže prevažovali poľahčujúce okolnosti) bol obžalovaným ukladaný trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe 7 rokov až 9 rokov (nie 7 rokov až 10 rokov ako nesprávne uviedol prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom vzhľadom na ústavnú zásadu prezumpcie neviny tiež nie je možné, ako to nesprávne uviedol prvostupňový súd, pri ukladaní trestu prihliadať na skutočnosť, že obžalovaný je trestne stíhaný v inej veci za trestnú činnosť, pokiaľ nie je právoplatne odsúdený, a teda v tejto časti boli úvahy prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku nesprávne, pričom však tieto nemali relevantný dopad na uložené tresty obžalovaným, keďže im bol uložený najmiernejší možný trest odňatia slobody), pričom im uložil trest odňatia slobody na samej dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Odvolací súd k tomu uvádza, že nezistil žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktoré by mali byť zohľadnené ohľadom poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaných, a preto ich určenie a pomer vo výroku napadnutého rozsudku považuje za vecne správny. Obžalovaným nemohla byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr.zák., že sa priznali k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutovali, keďže musia byť splnené obidve tieto skutočnosti a zároveň priznanie sa musí týkať všetkých skutkových okolností a použitej právnej kvalifikácie skutku, vrátane okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, čo nebolo v prejednávanej veci u obžalovaných splnené vzhľadom na namietanú právnu kvalifikáciu skutku zo strany obžalovaných a z toho aj vyplývajúce ich vyhlásenia na hlavnom pojednávaní k obžalobe, že sú nevinní.

Rovnako nebolo možné priznať obžalovanému H. O. poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d) Tr.zák., teda že spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, ak táto skutočnosť mala vplyv na jeho

rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť. Odvolací súd uvádza, že pre priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti podľa zákona nepostačuje, že páchatel' spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých (tento obžalovaný mal v čase skutku vek 20 rokov), ale je navyše nutné, aby táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú a vôľovú spôsobilosť, čo nebolo u tohto obžalovaného zistené. Odvolací súd zdôrazňuje, že je dostatočne známa všeobecná skutočnosť aj pre osoby vo veku okolo 20 rokov, že umožnenie alebo pomáhanie v nedovolenom prekračovaní štátnej hranice je protiprávnym konaním, a to o to viac, že samotný obžalovaný je migrantom pochádzajúcim z Irackej republiky. Preto v jeho prípade tvrdiť, že išlo o nerozvážnosť a odvolávať sa na malé životné skúsenosti, je nenáležitá a nedôvodná a takto bola vyhodnotená aj odvolacím súdom dotknutá odvolacia námietka.

K osobám obžalovaných odvolací súd zo spisu zistil, že

- obžalovaný H. C. C. je štátnym príslušníkom R. arabskej republiky, doposiaľ v R. republike súdne netrestaný, z pohľadu rodinných pomerov je ženatý, má jedno maloleté dieťa, pred vzatím do väzby bol nezamestnaný,
- obžalovaný F. je štátnym príslušníkom R. arabskej republiky, doposiaľ v Slovenskej republike súdne netrestaný, z pohľadu rodinných pomerov je ženatý, má sedem maloletých detí, pred vzatím do väzby bol nezamestnaný,
- obžalovaný H. O. je štátnym príslušníkom A. republiky, doposiaľ v Slovenskej republike súdne netrestaný, z pohľadu rodinných pomerov je slobodný, bezdetný, pred vzatím do väzby bol študentom v Rakúskej republike.

Z pohľadu druhu trestu je odvolací súd toho názoru, že vzhľadom na závažnosť konania obžalovaných (nelegálne prevážali cez štátnu hranicu celkovo 10 osôb) s poukazom na skutočnosť, že nelegálna migrácia je závažný spoločenský problém súčasnosti a táto je na vzostupe, je z pohľadu predovšetkým generálnej prevencie nevyhnutné uložiť obžalovaným nepodmienečné tresty odňatia slobody. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti, že podľa Trestného zákona je možný podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody len pri výmere trestu neprevyšujúceho 3 roky so súčasným uložením probačného dohľadu, čo nie je prejednávaný prípad, keďže podľa Trestného zákona dolná hranica trestu odňatia slobody v prejednávanej veci je 7 rokov, pričom odvolacím súdom neboli zistené relevantné skutočnosti, ktoré by vzhľadom na okolnosti prípadu alebo na pomery obžalovaných zakladali dôvod uloženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom, resp. že by použitie trestnej sadzby ustanovenej v § 355 ods. 3 Tr.zák. bolo pre obžalovaných neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania. Takou skutočnosťou ohľadom pomerov obžalovaných nie je len samotná skutočnosť, že obžalovaný je rodičom maloletého dieťaťa alebo jedným z rodičov viacerých maloletých detí, resp. že obžalovaný je vo veku blízkom veku mladistvých a študentom.

Z pohľadu výmery trestu odňatia slobody je uloženie trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 7 rokov u každého z obžalovaných v súlade so zákonom, a to aj s prihliadnutím na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu (najmä z pohľadu koľko osôb bolo prevážaných v jednotlivých motorových vozidlách vedených obžalovanými), hoci ide skôr o trest mierny, pričom však odvolací súd nemohol uvažovať o prípadnom sprísnení uloženého trestu odňatia slobody (s poukazom na celkové veľké množstvo prevážaných osôb) vzhľadom na zásadu zákazu reformatio in peius ustanovenú v § 322 ods. 3 Tr.por., podľa ktorého v neprospech obžalovaného by mohol odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného, čo nie je prejednávaná vec.

Ohľadom zaradenia na výkon trestu odňatia slobody boli obžalovaní v súlade so zákonom zaradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže pred spáchaním trestného činu neboli ani jeden z nich vo výkone trestu odňatia slobody.

Každému z obžalovaných prvostupňový súd uložil aj trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky vo výmere 5 rokov, s čím sa odvolací súd stotožnil. Uloženie aj tohto druhu trestu považuje odvolací súd za nutné, aby bol riadne splnený účel trestu podľa už vyššie uvedeného ustanovenia § 34 ods. 1 Tr.zák. a vyžaduje si to verejný záujem na potláčaní nelegálneho javu prevádzachstva. Obžalovaní sú štátnymi príslušníkmi Sýrskej arabskej republiky resp. Irackej republiky, zo spisu nevyplýva, že by im bol v Slovenskej republike udelený azyl alebo bola poskytnutá doplnková ochrana a vzhľadom na ich protiprávne konanie ohľadom prevádzachstva (zo spisu vyplýva, že prejednávaný prípad nemal byť

jediným takým konaním zo strany obžalovaných, čo vyplýva aj na hlavnom pojednávaní z prečítanej výpovede obžalovaného F. z prípravného konania) predstavujú aj hrozbu pre bezpečnosť štátu resp. verejný poriadok, takže uloženie tohto druhu trestu bolo podľa Trestného zákona možné. Z pohľadu výmery tohto druhu trestu, Trestný zákon umožňuje uložiť trest vyhostenia na 1 až 15 rokov a uloženie tohto druhu trestu vo výmere 5 rokov, je v súlade so zákonom ustanovenou trestnou sadzbou (v jej dolnej polovici) a s účelom trestu a je odôvodnené skutočnosťami už uvedenými vyššie pri odôvodnení uloženého trestu odňatia slobody (charakter spáchanej trestnej činnosti týkajúcej sa prevozu viacerých migrantov).

Každému z obžalovaných prvostupňový súd uložil aj trest prepadnutia veci, a to mobilných telefónov špecifikovaných vo výroku napadnutého rozsudku, ktoré boli použité na spáchanie trestného činu a ktorých vlastníckymi boli obžalovaní, keďže prostredníctvom mobilných telefónov bola uskutočňovaná komunikácia medzi obžalovanými, resp. ohľadom vykonania skutku (treba poukázať v tejto súvislosti predovšetkým na znalecké posudky z odboru elektrotechnika slaboprúdová a ich analýzu) a Trestný zákon v § 60 ods. 1 obligatórne ustanovuje, že sa v takom prípade uloží trest prepadnutia veci. Vlastníkom prepadnutých vecí sa právoplatnosťou rozhodnutia stáva podľa zákona štát.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku obžalovanému F. ložil aj trest prepadnutia veci - spoluvlastníckeho podielu ceny motorového vozidla značky O. R. H. E., striebornej farby, evidenčné číslo vozidla: „A“ NK XXXFR, k čomu odvolací súd uvádza, že v tejto časti uloženého trestu prepadnutia veci došlo zo strany prvostupňového súdu k pochybeniu, čo zakladalo ohľadom obžalovaného F. Al-S. dôvod zrušenia napadnutého rozsudku vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr.por., keďže napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona, čo vyplýva z týchto ďalej uvedených skutočností.

Odhliadnuc od toho, že prvostupňový súd uložený trest prepadnutia veci relevantným spôsobom v napadnutom rozsudku nezdôvodnil (v tomto ohľade na to bolo správne poukázané aj v odvolaniach), odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že predmetné motorové vozidlo zn. Fiat R. H. E., evidenčné číslo Rakúskej republiky NK-XXXFR, bolo použité na spáchanie trestného činu (bolo použité na prevoz migrantov z Maďarskej republiky do Slovenskej republiky) a v tomto ohľade je nepodstatnou tá skutočnosť, či bolo alebo nebolo špeciálne upravené na prevoz migrantov. Rovnako je nepochybné, že motorové vozidlo je registrované na obžalovaného F. Al-S. od dňa 27.11.2015, ako to vyplýva z osvedčenia o registrácii motorového vozidla (č.l. 584-585), ako aj zo správy Národnej ústredne Interpolu (č.l. 596).

Na druhej strane obžalovaný F. Al-S. predložil do spisu spolu so žiadosťou o vrátenie predmetného motorového vozidla aj sobášny list (č.l. 833-843), z ktorého vyplýva, že dňa 19.7.2003 uzavrel manželstvo s osobou H. V., ktorá tiež predložila žiadosť o vrátenie motorového vozidla (č.l. 877-878).

Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

Podľa § 60 ods. 4 Tr.zák. trest prepadnutia veci môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatelovi.

Z uvedených skutočností vyplýva, že predmetné motorové vozidlo bolo nadobudnuté za trvania manželstva obžalovaného F. Al-S. a zo spisu nevyplývajú žiadne také okolnosti na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že v prípade predmetného motorového vozidla by išlo o takú vec, ktorá by nemala patriť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Podľa ustálenej súdnej praxe (R 46/1967 a R 12/1969) v prípade veci patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov neprichádza do úvahy uloženie trestu prepadnutia veci vo vzťahu k takej veci a tiež nie je možné uložiť v prípade takej veci ani trest prepadnutia veci vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu, pretože v prípade veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov nie je spoluvlastnícky podiel

určiteľný (manželia nemajú určený žiadnym spôsobom podiel na vlastníctve veci a základným znakom tohto spoluvlastníctva je práve jeho bezpodielovosť).

Uvedené konštatovanie je odvodené z toho, že trestné právo je prioritne konštruované na zásade individuálnej zodpovednosti, nie na zásade kolektívnej zodpovednosti, resp. zodpovednosti za cudziu vinu, a preto nepozná ani kolektívny trest. Trest prepadnutia veci môže postihovať iba obžalovaného, ktorý je odsúdený za spáchanie trestného činu, nie však inú osobu, ktorá nie je odsúdená. Pokiaľ teda nie je obžalovaný výlučným vlastníkom predmetnej veci, ale len jej bezpodielovým spoluvlastníkom, nie je možné uložiť prepadnutie takej veci. V prípade, že by vec bola v podielovom spoluvlastníctve, tak nie je možné uložiť trest prepadnutia celej veci, ale len vo vzťahu k dotknutému spoluvlastníckemu podielu patriacemu obžalovanému. Avšak v prípade veci v bezpodielovom vlastníctve manželov, v prípade ktorého nie sú spoluvlastnícke podiely určiteľné, nie je možné uložiť trest prepadnutia veci v žiadnom prípade.

Na základe uvedených skutočností predmetné pochybenie prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku bolo nutné napraviť odvolacím súdom takým spôsobom, že po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému F. bol odvolacím súdom tomuto obžalovanému popri nepodmienečnom treste odňatia slobody a treste vyhostenia v rovnakých výmerách ako prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku uložený aj trest prepadnutia veci, avšak len ohľadom mobilného telefónu špecifikovaného v tomto rozhodnutí, nie však ohľadom motorového vozidla zn. Fiat R. H. E.. Vlastníkom prepadnutého mobilného telefónu sa stal podľa zákona právoplatnosťou rozhodnutia štát.

Odvolací súd záverom k uloženým trestom obžalovaným uvádza, že vyššie opísané uložené tresty v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu v spojení s týmto rozsudkom odvolacieho súdu sú trestami tak zákonnými, ako aj trestami spravodlivými, pričom zároveň napĺňajú účel trestu z pohľadu individuálnej prevencie a generálnej prevencie.

Odvolacie námietky, ku ktorým sa nevyjadril vyššie, odvolací súd vyhodnotil za nedôvodné a uvádza k nim nasledujúce skutočnosti.

Odvolacia námietka poukazujúca na § 29 Tr.zák. (súhlas poškodeného) ako na okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu je nedôvodná, keďže zo znenia ustanovenia § 29 ods. 1 Tr.zák. vyplýva, že musí ísť o čin vykonaný so súhlasom poškodeného, čo nie je prejednávaný prípad, pretože v prípade trestného činu prevádzacstva podľa § 355 Tr.zák. prevážaní migranti nie sú poškodenými osobami.

Výrok prvostupňového súdu o vrátení finančnej hotovosti vo výške 510 eur obžalovanému F. Al-S. podľa § 97 ods. 1 Tr.por. nebol predmetom odvolania a nebol teda ani odvolacím súdom posudzovaný. Tento výrok pritom nie je súčasťou výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ktorý bol vo vzťahu k tomuto obžalovanému zrušený odvolacím súdom. Preto nebol dôvod opätovne o tejto skutočnosti rozhodovať, keďže v predmetnom výroku ohľadom vrátenia finančnej hotovosti obžalovanému zostal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu nedotknutý.

Ohľadom žiadosti obžalovaného F. Al-S. resp. jeho manželky o vrátenie motorového vozidla zn. O. R. H. E. je príslušným na rozhodnutie prvostupňový súd, a preto nie je možné, aby o tom rozhodol odvolací súd v rozhodnutí, ktorým posudzuje odvolanie podané proti rozsudku.

Pokiaľ obžalovaný H. O. poukazuje v odvolaní na chorobu matky, táto samotná skutočnosť nie je dôvodom uloženia miernejšieho trestu a pokiaľ sa obžalovaný domáha, že sa môže o ňu postarať ako jej jediný syn, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu tak neurobil skôr, v čase pred spáchaním prejednávaného skutku, keďže v rozpore s tým na druhej strane obžalovaný uvádza, že matku nevidel tri roky; navyše obžalovaný k všeobecne uvádzanej chorobe matky nepredložil ani žiadne relevantné dôkazy preukazujúce túto skutočnosť. Pokiaľ tento obžalovaný žiadal už v podanom odvolaní, aby vykonával uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v Rakúskej republike, taká jeho žiadosť je predčasná a odvolací súd nie je príslušný na jej posúdenie, pretože uvedené je možné posudzovať až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a teda obžalovaný má možnosť písomne požiadať po doručení tohto rozhodnutia o taký postup prvostupňový súd, teda Okresný súd Bratislava V.

Rovnako za nedôvodnú bola vyhodnotená odvolacia námietka, že obžalovaný H. O. mal prispieť k objasneniu trestnej činnosti, keďže obžalovaný relevantným spôsobom k objasneniu prejednávanej trestnej činnosti neprispel a vo výpovedi na hlavnom pojednávaní sa snažil vyviniť z trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok s tým, že mal prevážať v motorovom vozidle osoby, ktoré mali mať v poriadku cestovné doklady, a teda mali tu byť legálne, čo bolo vyvrátené vykonaným dokazovaním, ako to vyplýva z vyššie uvedeného.

Za nedôvodnú bola vyhodnotená aj odvolacia námietka, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné z pohľadu použitej právnej kvalifikácie spáchania činu závažnejším spôsobom konania. Prvostupňový súd vo výroku napadnutého rozsudku uviedol relevantné dotknuté ustanovenia Trestného zákona, ktoré zakladali ním použitú právnu kvalifikáciu a v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré je síce stručné, ale dostatočne určitým spôsobom rozviedol skutočnosti, ktoré ho viedli k použitiu tejto právnej kvalifikácie. Pritom ďalšie relevantné skutočnosti k použitej právnej kvalifikácii uviedol odvolací súd v tomto rozhodnutí a podľa ustálenej súdnej praxe odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže prvostupňové a druhostupňové konanie z pohľadu predmetu konania tvoria jeden celok.

Ďalšie odvolacie námietky, ku ktorým sa odvolací výslovne nevyjadril v tomto rozhodnutí, boli odvolacím súdom vzhľadom na skutočnosti rozvedené vyššie vyhodnotené za irelevantné a nie je dôvod sa nimi bližšie zaoberať.

Zhrnutím odvolací súd uvádza, že pochybenie prvostupňového súdu pri ukladaní trestu prepadnutia veci u obžalovaného F. Al-S. malo za následok na základe ním podaného odvolania nutnosť zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ohľadom tohto obžalovaného a rozhodnutie o tom rozsudkom odvolacím súdom (bod I. výroku tohto rozsudku), keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu správne zisteného v napadnutom rozsudku, pričom v ostatných výrokoch zostal napadnutý rozsudok nedotknutý. Zároveň vzhľadom k tomu, že odvolania zvyšných dvoch obžalovaných, ako aj prokurátora, boli nedôvodné, tieto boli odvolacím súdom zamietnuté podľa § 319 Tr.por. (bod II. výroku tohto rozsudku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.